

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

שיחת התעמקות על פי דרך עץ החיים
פרשת מקץ תשפ"ו

קבלת קהל בתיאום מראש בטל' 02-6520002

www.rachlin.org.il

בהוצאת: אוריאל יעוז ומתורגמות בע"מ

יפה רום 40 ירושלים ת"ן

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

© כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

סרקו להורדה

מאמר זה הנו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.

פרשת מקץ תשפ"ו – חשיבות הערבות ההדדית

נכון שזו תחבולה של ה' יתברך כדי להוריד את אבותינו למצרים, כדי לשלם את שטר החוב שהתחייב אברהם אבינו כששאל "בְּמָה אֶדְעָה", ועל פי האריז"ל כדי להעלות את הניצוצות של אדם הראשון שפגם ק"ל שנה והם היו עשוקים במצרים, "עֲרֹת הָאָרֶץ" – הכל טוב ונכון, אבל אם עושים תשובה אולי היה אפשר להעלות את הכל בלי לרדת למצרים. זו השערה, כי ה' יתברך רוצה שיהיה טוב וקל לבני אדם, בטח לעם ישראל. אבל אם העוונות גורמים, אז ה' ירחם.

אז כל פעם שהעוונות גרמו – נחרב הבית הראשון, נחרב הבית השני, עדיין לא נבנה הבית השלישי, עדיין לא בא משיח, עדיין אנחנו לא לראש, אנחנו יותר לזנב, האומות לראש. הבנתם? זה הסיפור.

אז החשיבות של יוסף ושל היחוד ביחד של יוסף ויעקב באותו מקום פיזי – אין לשער, כי אתה יכול להגיד 'טוב, בסדר, הוא היה במצרים אז מה הבעיה? בעולם הרוח הנשמות יכולות להפגש ולעשות את היחוד' – לא, הם היו צריכים להיות ביחד בארץ ישראל, ולא שהוא יהיה עשוק שמה בקליפה במצרים. אז נגרם פה נזק רציני מאד, על פי הקבלה אני מדבר, תורת הקבלה.

ולכן בפרשה הבאה, מתי שיעקב פוגש את יוסף, הדבר הראשון שהוא עושה – הוא קורא קריאת שמע, "שמע ישראל", שזה היחוד התחתון ליחוד העליון. הוא עושה את הכוונות שצריך לעשות שהוא לא היה יכול לעשות כל השנים האלה שבהן נעלם ממנו יוסף. ולכן הוא היה בעצבות. ולכן גם פרשה ממנו שכיתה. אם הצדיק לא עושה את תפקידו, השכינה פורשת ממנו. אם הוא עצוב, השכינה פורשת ממנו.

לכן אסור להעציב צדיקים, בחינת "צדיק יסוד עולם". הצדיק יסוד עולם מוריד את כל השפע מכל העולמות, זה תלוי בעבודה שלו. לימוד התורה שלו, הברכות שלו, הכוונות שלו, השמחה שלו, כל מה שהוא עושה, אפילו אכילה, כל מה שהוא עושה – יש לזה משמעות של הורדת השפע.

ערב טוב! שבוע טוב, מה שלומכם? אנחנו כאן ב'ותן חלקנו בתורתך', פרשת מקץ תשפ"ו. ובשם ה' נעשה ונצליח. כמו שאתם יודעים, אנחנו מנסים להבין את הפרשה על פי הכללים של 'דרך עץ החיים', הדרך הרוחנית שאנחנו מלמדים.

טוב, קודם כל, נלמד כמה דברים חשובים בסיסיים. כלל ראשון: כמו שמעוררים מלמטה מתעורר למעלה. יש תיקונים שנעשים בידי שמים, יש תיקונים שה' יתברך השאיר לנו התחתונים שנעשה אותם. הם לא בידי שמים, זה בעזרה משמים, אבל לא בידי שמים, זה בידיו – תורה ומצוות, מעשים טובים. ואנחנו צריכים לעשות אותם, "אשר ברא אלקים לעשות", צריך לעשות. אז איך שאנחנו מעוררים למטה מתעורר מלמעלה – אם אנחנו עושים חסדים מתעורר למעלה חסד, אם אנחנו עושים חלילה עבירות מתעורר דינים חס ושלום. וכן הלאה. הבנתם? זה כלל חשוב מאד מאד.

והצדיקים הם המרכבה – אברהם אבינו הוא מרכבה ל'חסד', יצחק ליגבורה, יעקב ל'תפארת', דוד המלך ל'מלכות', ויוסף הצדיק ל'יסוד'. 'י' ה' ו' ה', שם ה', נכון? שם הוי"ה, אז 'י' זה כמובן אברהם, ואז יצחק, יעקב. ה"א אחרונה – דוד המלך. זאת אומרת שיש אנשים מיוחדים שיש להם תפקיד מיוחד, שעל ידם נעשים תיקונים גדולים למעלה. על ידי כל בן אדם נעשים תיקונים, אבל יש נשמות כלליות כמו אלה שהזכרתי, אבותינו הקדושים, שהעבודה שלהם הכרחית וחשובה מאד מאד.

וצדיק יסוד עולם, מי זה? – יוסף הצדיק, הוא היסוד. ברגע שרצו להרוג את יוסף הצדיק, ברוך ה' שלא הרגו אותו אבל מכרו אותו לערֶוֹת הארץ, ובמקום שיעשה את היחוד באמצעות יוסף – יעקב צריך לעשות את היחוד, יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, וצריך להשתמש בנשמתו של יוסף, אז במקום שיוסף יעזור לעשות יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה – מכרו אותו למצרים שישימש שמה את הסטרא אחרא. אז זה פגם גדול מאד מאד.

יעקב אבינו הוא תמיד היה נאמן. הוא היה נאמן. הם חשדו אותו בכל מיני חשדות וזה היה שוא. הוא היה נאמן, הוא לא היה קליפה, הוא דאג להם. וכל זה כמובן עלילה כדי להוריד את יעקב אבינו למצרים שבעים נפש, להתחיל לשלם את החוב של הגלות שצריכים לשלם.

אז אם כן, יהודה כאן מסר את הנפש על הערבות. עוד נקודה שרציתי לציין: אנחנו תמיד אומרים שאסור לבן אדם להרגיש בנוח. גם אם בן אדם מלך או מלך העולם או איזה רב גדול או לא יודע מה – אסור לו להרגיש בנוח, כי בן אדם הוא כלום, רגע אחד בסדר, רגע אחד ה' ירחם. והנה, אחים מה עשו? כולם היו צדיקים, וטראה מה הם עשו. אז כל אחד יכול לעשות טעויות. משה רבינו עשה טעות והכה בסלע. אדם הראשון עשה טעות. מי לא עשה טעות? רק הקדוש ברוך הוא.

ולכן "מֵאֵד מֵאֵד הָיָה שָׁפֵל רִיחַ, שֶׁתִּקְוֶה אֲנֹשׁ רָמָה", תמיד, לא לתת לעצמו אפילו שניה אחת להתגאות ולהתנפח ולהרגיש בנוח. האחים הרגישו בנוח, 'הם יראו עכשיו ליוסף', כן, לפני המכירה – 'הם יחנכו אותו', 'הם יהרגו אותו', הם ימכרו אותו, הם ידונו אותו. הרגישו בנוח מאד, הם הבנים של יעקב, וכן הלאה, כל החיים. ברור, הם הבנים של המלך. הוא מלך, יעקב אבינו. וזה כשהם היו במיטבם, כשלא היה רעב. וכשבא הרעב, שזה משמים כמובן, והם באים – ופה בסוף הפרשה הוא אמר לו "הננו עבדים לאדני", כולם משתחווים, בדיוק כפי החלום של יוסף.

הם לא רצו לקבל את זה. יוסף היה תמים שסיפר להם את הסיפור הזה. האם אפשר לספר דברים מהשמים לאנשים שאין להם כלים להבין, או שזה יכול לסכן אותם? מסתבר שאם האדם לא מוכן, ויש הרבה הכנות – אז זה יכול לסכן, יכול לסכן אותם, יכול לסכן את האדם. למשל, האחים, במקום לקבל באהבה את החלומות של יוסף, הם כבר דנו אותו ברותחין על זה, כבר קינאו בו, היתה להם קנאה בגלל כתנת הפסים. זאת אומרת, לא היו מספיק זכים באותו זמן, ככה לפי עניות דעתנו הדלה, כדי לקבל את ההנהגה שלו, של יוסף.

איפה בסוף הם באים? הם באים כמו שאומרים היום 'באים על ארבע' להשתחוות אֲפִים אצל יוסף – שהוא הבוס הגדול, אבל איפה? הוא משנה לקליפה, רחמנא לצלן. איזו בושא. אוי לנו שהביטול שלהם הגיע ושיתוף הפעולה הגיע בנסיבות כאלה שהם כלום, והוא גם כן כלום. הוא משהו רק בגלל שהוא הביא תועלת, הוא הביא תועלת לפרעה.

עוד נקודה שקפצה לי לחשוב עליה, שמשכה את תשומת לבי – איך פרעה מזדרז לתת לו את הטבעת, למנות אותו המשנה, להעלות אותו, וואו? אנחנו יודעים, בנוהג שבעולם פוליטיקאים לא דואגים להעלות אנשים, נזהרים, הם רוצים לשמור על הכסא שלהם וכו', בטח פרעה, לא? שהוא לא היה איש פשוט בכלל, ולא איזה צדיק יסוד עולם, לא? אז מה קרה פתאום? כמובן, זה משמים וכל זה משמים. אבל בטבע מה קרה פה?

הוא ראה את התועלת, הוא ראה את התועלת. גם שר בית הסוהר ראה את התועלת. גם פוטיפר ראה את התועלת. כל

אני מסביר קצת דברים ידועים בקבלה, בחסידות, כדי שתבינו את החומרה של זה שיוסף נהיה עבד שם במצרים, היה אחר כך בבית הסוהר. אחר כך נהיה משנה לפרעה. פרעה ידע להעלות אותו, ואנחנו ידענו למכור אותו, רחמנא לצלן. הבנתם? אז זה פגם רציני מאד. זה לא משהו קטן. זו לא רק איזו מריבה בין האחים, איזו קנאה כמו שנראה בפשט.

כמובן, הפגם הכי חזק שהם פגמו חוץ מזה, זה הפגם של הערבות. כל ישראל ערבים זה לזה, ערבים. אנחנו איש אחד כל הנשמות של עם ישראל. אנחנו ערבים כמו איברי הגוף – כל איברי הגוף כולם קשורים אחד בשני, אם כואב לבן אדם צפורן של הרגל הוא לא יכול לחיות, כל הגוף מרגיש את זה. זו ערבות, זה שכל הגוף מרגיש. החיות קשורה, הכל קשור. צריך את כל האיברים. ואם חסר איבר, כל הקומה נפגמת. תארו לכם חלילה שחסר היסוד, אז איזה פגם יש לבן אדם. לכן הפגם הזה שמכרו אותו חמור ביותר.

ומי בעצם זה שיכול היה למנוע את הפגיעה בערבות, למנוע את המכירה? את ההריגה הוא מנע אבל את המכירה הוא לא מנע – זה יהודה, שיהודה הוא המלך ואם הוא היה מצוה על האחים לא למכור אותו ולהחזיר אותו ליעקב, הם היו מחזירים אותו, ככה הם אמרו בעצמם. ולכן מיד אחרי המכירה יש את הסיפור שכבר דיברנו עליו, על ירידתו הרוחנית של יהודה.

וכאן תראו, כשחוזרים האחים ומספרים ש"הָאִישׁ אֲדֹנֵי הָאָרֶץ", זאת אומרת, יוסף שהיה שליט שם, כן? שהיה מחופש, הוא מבקש שיביאו את בנימין – יעקב לא מוכן, לא מוכן. והשבטים אומרים לו 'אבא', במלים שלי, 'אם לא מביאים את בנימין אנחנו לא יכולים לרדת, אתה לא מבין?' כן, הוא מבין אבל קשה לו, הוא מפחד. בנימין הוא עטרת היסוד. יוסף הוא היסוד, והוא עטרת היסוד. אז אם לוקחים לו גם את עטרת היסוד, לא נשאר לו כלום, מבחינתו, לעשות את היחוד כלום. לכן הוא נלחץ.

מתי הוא הסכים? ראובן ניסה לתקן. אבל ראובן אמר משהו כמו שאומרים חכמים, לא לענין. מה הוא נותן את הבנים שלו? מה, הם לא הנכדים של יעקב? זה לא היה לענין. מי שדיבר פה לענין זה יהודה. וגם יעקב ידע שליהודה יש כח, הוא המלך, הוא אריה, ואם הוא אומר שהוא ערב לנער – הוא ערב לנער, הוא יהפוך את מצרים ויביא את הנער. הוא סמך על זה.

אז רק ברגע שיהודה, שהיה אחראי בעצם על הפגיעה בערבות, כשהוא היה מוכן למסור את הנפש בשביל הערבות – יעקב נתן להם לחזור למצרים. ואנחנו רואים שהוא מסר את הנפש. את זה רואים בפרשה הבאה, שיהודה, "ויגש אליו יהודה", הוא מסר את הנפש, הוא הבטיח שהוא יביא אותו. זה מהצד הזה.

מהצד השני של ההצגה, יש את יוסף שמביא אותם לידי נקודת רתיחה, אפשר לקרוא לזה ככה, מייסר אותם כדי שיעשו תשובה. הוא צדק או לא צדק? הוא היה רחמן. הוא ריחם עליהם, ככה מביאים חז"ל, הם לא ריחמו. הוא ריחם על האחים שלו, הוא לא פגע, הוא לא פגם בערבות. ההפך, הוא קיבל אותם והוא דאג להם, והחזיר להם את הכסף וכל הסיפורים. וגם אחר כך כשבאו אחרי מותו של

אחד מהם, כשיוסף היה נמצא איפה שהיה נמצא ה' מצליח בידו, אז ראו את השפע, ראו את ההארה, ואמרו: 'וואלה, זה, אני רוצה אותו אצלי. כן, תהיה לי ברכה'. זה כמו שכשאתה רצה ברכה ועובדיה לא הביא לו ברכה לפי דעתו, הוא אמר לו שכל הצדיקים נתברכו, ובעלי הבית נתברכו בגלל הצדיקים, ונראה שאתה לא כזה חסיד. 'יצתה בת קול ואמרה: "ועבדיהו היה ירא את ה' מאד", אבל ביתו של אחאב אינו מזומן לברכה, בגללך אין ברכה. אז הנה, הוא מהר מאד תפס אותו. וזה ידוע שכשעם ישראל נמצא מפוזר בין האומות, השר הממונה, המלאך הממונה על אותה אומה מרויח מהשפע שמגיע. שפע אלקי טוב וזך שמגיע לנשמות ישראל יורד דרכו – המלאך לוקח את הרוב לעצמו, ונותן רק תמצית ממנו לעם ישראל. בשביל זה עם ישראל משועבדים ומסכנים, ואותה מדינה שהם נמצאים בה מתברכת.

ואז מנהיגי אומות העולם מתחלקים לשנים: מי שרואה את זה שהיהודים מביאים תועלת והם חכמים כמו פרעה שהעלה אותו מיד, ויש כאלה שנהיים אנטישמיים ומתעללים, ה' ירחם – כל אחד לפי המצב, המצב שלו, המצב של עם ישראל, המצב של האומה שלו.

אז זהו. הפליא אותי איך כל כך מהר הוא נתן לו את הטבעת, סמך עליו, הכל. באמת לא היה לו על מי לסמוך, כל החרטומים לא ידעו לפתור את החלום ולא כלום. ומה? זה שהוא ידע לפתור את החלום ולהביא איזו תכנית זה אומר שהוא צודק בכל דבר שכבר אפשר לתת לו את הטבעת? נכון? יכול להיות שבן אדם הוא טוב באיזה פענוח של משהו אבל בתור שליט הוא לא שווה שום דבר. כנראה פרעה קלט את הגדולה של יוסף, מה שלא קלטו האחים שלו – זה הכי מזעזע, שהאחים לא קלטו מי הוא, והוא קלט. והוא נשכר וכל העם שלו זכה בזכות זה שהוא העלה אותו מהבור ומינה אותו ונתן לו את הטבעת. זה לא מנע את זה שבסוף גם קם דור אשר לא ידע את יוסף, כן? ככה זה.

אז מכל דבר בחיים צריך ללמוד. כל רגע צריך ללמוד לעבודתו יתברך. כל סוגיה וסוגיה שאנחנו עוסקים בה, לא משנה במה, בכל ענין של החיים – צריך ללמוד, להסיק מסקנות לעבודת ה', להתחבר בעבודת ה' בכל ענין. זו 'דרך עץ החיים'. זה אחד העקרונות הכי חשובים, "בְּכָל דְּרָכַיךָ דַּעְהוּ" – אבל "דַּעְהוּ", והתעמקות, ולהבין את מפת הקרב ומה קורה פה, ומה אנחנו יכולים לקחת בשביל לעבוד את ה'.

כמו שאמרתי, תראו איפה הם היו, הבנים של יעקב אבינו, גדולי עולם – בסוף נהיו כלום, משתחווים לשליט של מצרים ומתחננים על נפשם. ובסוף גם יעקב אבינו בא לשם מגזירת ה' יתברך.

ה' יאיר את עינינו ואת עיני חכמינו ועיני דורנו, שכולנו צריכים רחמי שמים. וצריך לשמור על הערבות ההדדית, שזה דבר יקר מכל, לא לפגוע בזה בשום ענין, גם אם אחד חושב א' והשני חושב ב', אז מה? מאד מאד חשוב. וככה ה' יתברך יביא משיח צדקנו במהרה ברחמים, כי אין לנו כח לשאת סבל. עם ישראל כבר סובל שאי אפשר לתאר, בכל הדורות וגם בדור שלנו. ה' יעזור. ושנחזור בתשובה שלמה ונהיה כולנו עובדי ה' נאמנים ואוהבים ודואגים אחד לשני.

לחיים! לחיים! לחיים! שבוע טוב!
ושכחתי, צריך להגיד כמה מלים על חנוכה: בחנוכה האור הולך כל יום וגדל, נכון? מוסיפים נר. ככה אדם צריך להוסיף כל יום בעבודת ה' – להארה שלו שהוא מקבל, ובהארה שהוא מאיר.

אם הוא לא מקבל הארה – זה סימן שהוא לא עושה את העבודה, כי ה' כל הזמן משפיע שפע, אבל אם אתה לא עושה כלי אז השפע לא נכנס. ואם הכלי הוא על מנת לקבל לעצמו כמו שאומר 'בעל הסולם', אז יש כאן פגם, אז גם כן האור לא יאיר.

צריך לקבל על מנת להשפיע. בן אדם צריך לקבל שפע כדי לתת לאנשים, להאיר להם, ולתת לקדוש ברוך הוא, כי כמו שאמרנו צריך גם לתת כח לפמליה של מעלה.

מישהו מכוון על זה? כשהוא אוכל הוא מכוון למשל לתת כח לפמליה של מעלה? כשהוא לומד הוא מכוון על זה? נכון, תגיד לי 'מה אני אכוון, מי אני?' – לא, לא, לא. כל נשמה היא אוצר, זה "חֶלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל". אי אפשר לדעת מי אתה. אולי דוקא התפילה שלך שאתה חושב שהיא לא שווה כלום, אולי היא מחזיקה את העולם ואתה לא יודע? דוגמא. לפעמים בן אדם לא יודע, בכוונה לא מראים לו כדי שהוא יעשה בתמימות ושזה ישאר טהור, כי אם לא, הוא יתגאה, 'אה, אני גדול עולם, הכל עומד עלי', 'טה טה טס'. הבנתם? אז יש הרבה מה להאיר. אנחנו צריכים הרבה אור. והחנוכה היא אחדות, צריך את כל הנרות. וכל אחד יש לו את האור שלו, הוא מוסיף את האור שלו. ואם חסר נר אז לא יצאת ידי חובה. מובן?

שיהיה חנוכה שמח! וחג של אור וחג של גאולה

שלמה, אמתית, גאולת עולמים!

לחיים! לחיים! לחיים! שבוע טוב, חנוכה שמח!

וכל טוב סלה.

נא להפיץ את מעינות 'דרך עץ החיים' בכל מקום

ובכל זמן לזיכוי הרבים, למען שמו באהבה, וגם

את 'ערב דא"ז'. אלה השירים שאנחנו שרים כל

יום. יש שם הרבה מוחין, יש שם הרבה

התעוררות. תחפשו 'ערב דא"ז', ותפיצו.

כל טוב סלה.

'דרך עץ החיים' היא הדרך שמחדש כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

והיא מעניקה לך את כל הידיעות הנחוצות להפוך להיות צדיק ולעבוד את ה' יתברך

לשם שמים על פי פרד"ס התורה הקדושה.

הפיץ אותה לזיכוי הרבים – "ומלאה הארץ דעה את ה'!"

מתוך נפשי – חנוכה תשפ"ו

מאת כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א
כ"ז כסלו תשפ"ו

- א. עם ישראל, אל לא להתיוון. עליו להעלות את הניצוצות הטובים שביוון – לעבודתו ית'! וזה לא דבר קל או פשוט. אלישע בן אבויה, 'אחר', ניסה ונפל, ר"ל.
- ב. בכל 'מאבק' בין הצדיק לבין הקליפה, יש ניצוץ להעלות. השאלה היא מי יגבר על מי: האם הצדיק יצליח בכחו להעלות את הניצוץ – או שהקליפה תפיל את הצדיק ותגנוב ניצוצות נוספים, ר"ל.
- ג. צריך להיות מיומן מאד בעבודת ה', לקבל רשות משמים ועזרה משמים, ואז אולי הצדיק יצליח. יש לכך תנאי: שתהיה לצדיק נשמה כללית. אחרת הוא יפסיד בקרב הזה! ובמה נבחן שיש לו נשמה כזו? שסובל דעת כולם. דרך אגב, אין זה אומר שהוא מסכים עם כולם, אלא שהוא מבין את דעתם. פחד ה'! לא כל אחד יגש למלאכה זו.
- ד. אפילו רבינו הבעש"ט הקדוש פחד מניצוצות קשים ומסובכים.
- ה. בחנוכה בכל יום מוסיפים אור חדש. הכל הדרגתי – כיוון שבכל דרגה שאליה אתה עולה יש קושי חדש ובלתי מוכר, מהקליפה שכנגד אותה דרגה. ועליך מוטל לגבור על קושי זה, לפני שתעלה למדרגה הבאה. צדיקים "ילכו מחיל אל חיל". "מעט מעט אגרשנו מפניך".
- ו. המכבים פתחו במרד רק כאשר הגיעו מים עד נפש. שמור על הקדושה, על הטהרה ועל שמירת הברית, כי על אלה מסרו נפשם.
- ז. המכבים לא החזירו את המלכות לבית דוד, הם 'הרגישו בנוח' במלכות. ולכן נענשו קשות. כל אחד צריך לדעת את מקומו ואת מיקומו. אחרת יענש משמים.
- ח. "רבים ביד מעטים" – איכות ביד כמות. הצדיקים הם תמיד במיעוט בכמותם, אך הם עצומים באיכותם.
- ט. החשמונאים היו חיילים של הקב"ה. ולכן הצליחו, בס"ד.
- י. כל זמן שהקליפה מתחזקת ומתחצפת ורוצה להשכיח תורת ה' או להשמיד, להרוג ולאבד את עם ישראל – ה' ית' מתגלה, מציל את עמו ומשמיד את שונאו.
- יא. הפילוסופיה היוונית היא נסיון יומרני לנסות ולהבין בשכל דברים שהם לחלוטין מעל השכל האנושי ומעל היכולת האנושית. וכל מי שמתגאה נופל ומתרסק!
- יב. השכל האנושי, ללא תורה וללא הלכה, עלול להפוך להיות מפלצתי, ר"ל.
- יג. אותיות 'יון' מראות את רצון היוונים להוריד ולמשוך את החכמה מלמעלה למטה, ללא זכות וללא תיקון. זאת על פי דרכו של בעל הסולם ז"ע: 'י' – חכמה. 'ו' – המשכה מהיר"ד. ונר"ן המשכה למטה. זאת ללא שום נוק', אין שם ה"א. זו המשכה זכרית בלבד ופגומה. כך היה גם בשבירת הכלים: 'אני אמלוך', 'אני אמלוך'!
- יד. 'יון' אימצה לעצמה: שכל, יופי, תאוות ועבודת אלילים – הפך הקדושה והתורה. זהו מרד כנגד ה' ית'. ולכן מלכותם נחרבה.
- טו. ה' ית' הוא א"ל קנ"א – אשר מקפיד מאד כנגד עבודה זרה על כל הסתעפויותיה. ואתה?
- טז. מובא ב'תנא דב' אליהו' הקדוש שלעתיד לבוא ה' ית' יביא את אלילי האומות לירושלים, יתן בהם נשמה, ויפיל אותם לגיהנום.
- יז. חנוכה הוא חג אופטימי. הוא מחנך ללקיחת אחריות, להתגברות, להמנעות מן הפחד, ולהתמדה בהארת אור ה' ית' ותורתו בעולם.
- יח. פרסום הנס – זהו קידוש השם. ופרסום הנס נותן כח לפמליא של מעלה, על מנת שיתרחשו נסים ונפלאות נוספים ועל מנת שיתעורר 'קץ הפלאות'.
- יט. חנוכה, הכהן הגדול ובית המקדש: על הכהן לתת דוגמא לכלל ישראל בכל דרכיו – עליו להיות איש חסד, איש קדושה, איש טהרה, איש תורה, ה' הוא נחלתו!
- כ. זכור: ריבוי אור ללא כלים – גורם לשבירת הכלים. על העליה בעבודתו ית' להיות הדרגתית, בהתמדה ובאחריות, כי היצר נלחם בך.
- כא. הצניעות, הקדושה והטהרה – הם מערכת ההגנה של עם ישראל. שמור עליהם.
- כב. למד מנרות חנוכה להאיר פנים לזולת.
- כג. יש להשמר מלראות את החושך כאור ואת האור כחושך.
- כד. איך מרגיש אדם שנעשה לו נס? איך מרגישה אומה שנעשה לה נס?

לחיים! לחיים! לחיים! להתחזק בעבודתו ית'.

נא להפיץ את מעינות דע"ה ואת 'ערב דא"ז' בכל מקום לזיכוי הרבים למען שמו באהבה!

לחיים! לחיים! לחיים! חנוכה שמח! שבת שלום וכט"ס!